

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LOUIS GERMONT

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΙΑ ώραια καλοκαιρινή βραδιά, κάτω απ' την ίση-ροή δένδρσοταχία, ένα ζευγάρι βάδιζε αργά: ο άραβωνισιατικός α' ή άραβωνισιατία.

Πίσω τους ακολουθούσαν δύο γυναίκες, ή μητέ-ρα και ή θεία της γλακειάς άραβωνισιατίας, που ήταν τόσο όμορφη με τὰ γαλάζια μάτια της, τὸ δροσερό της πρόσωπο και τὰ ξανθά της μαλλιά.

Με σιγανή φωνή, ή δύο γυναίκες κονβέντιζαν, αναπολώντας τὸ παρελθόν, τώρα που τὸ ἀγαπημέ-νο τους χοριτάι θα γινόταν πειά γυναίκα, και ή άναπολόησεις αὐτές τις συγκαυνούσαν τόσο, ὥστε ή φωνή τους έστρεψε.

Η μητέρα της 'Υδόνης, που είχε μείνει χήρα πολύ γρήγορα, και ή ἀδελφή της, ή εθεία 'Ορτεν-σία, ή πιο ἀξιολάτρευτη γερουτοκόρη, είχαν περά-σει δεκαετία χρόνια λατρευόντας τή χαριτωμένη αὐ-τή ξανθοῦλα που ἀποτελοῦσε τή μοναδική τους ά-γάτη.

Και ή τρεις τους, στο δίδωσμα τῶν δεκαετιών αὐτῶν χρόνων, είχαν έξσει ένομηένες α' άχοριστες μέσα στη χαριτωμένη βίλλα τους, που ή νέα θα τήν άρνε αἰριο. Σ' αὐτή τή βίλλα, που ἀποτελοῦσε ὀ-λόκληρο τὸν κόσμο γι' αὐτές, είχαν γνωρίσει όλες τις χαρές α' όλες τις πίκρες της ζωής. Αὐτόσο έλιζαν, για τὸς χαριές πολὺ γρήγορα ή ἀπουσία της 'Υδόνης, πὸς ή κόρη τους θα τὸς χαριές πολὺ γρήγορα ένα χαριτωμένο παιδάκι που θα τὸ ναυνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ ἴδια φυ-λώματα ὅπου είχαν ναυνοῦσει α' έξείνη. . .

Στην ἀπελπισία ὅμως τὸ προσχοῦς χορισιοῦ ἀναμυγνύοταν ή χαρά που ἤξεραν πὸς ή 'Υδόνη τους ήταν εὐτυχισημένη. Αγατούσε α' ἀγαπούταν και κανένα σύννεφο δὲν εἰδόλωνε τὸ μέλλον της.

Έξαφνα ένα μακρινὸ ρολοῖ σή-μανε δεκα α' έκανε τις δύο γυναί-κες νὰ συνέλιθουν ἀπὸ τις ὄνειρο-πολήσεις των.

—Εμπρός, ἀγαπημένη μου! φὸναξε ή θεία 'Ορτενσία στην ἀνε-μιά της. Θα συνοδεύσουμε τὸν Παῦλο ὡς τήν έξοπόρτα α' έπει-τα θα πάμε νὰ κοιμηθούμε. Πρό-πει αἰριο νὰ είσαι δροσερή και ρο-δοκόζωνη.

Στην πόρτα της βίλλας ὁ Παῦ-λος τὸς ἀποχαιτήσε :

—Αἰριο, ἀγαπημένη μου 'Υδὸ-νη! είτε φιλοντας τήν άραβων-ισιατία τὸν. Απὸ αἰριο δὲν θα χοριόσουμε ποτέ. * * *

Μακριά, στο ρολοῖ τὸυ χορισιοῦ, εἰσημαναν μεσανύχτια. Η 'Υδὸνη βρισκόταν ἀκόμα μπρὸς τὸ παρά-θυρο τὸυ δωματιοῦ της α' ὄνειρο-πολοῦσε. Δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ κοι-μηθῆ και προτιμούσε νὰ μένη ά-γορηνη μέσα σ' αὐτή τή σιωπή, πα-ραδομένη στην εὐτυχία της, στον έρωτά της, στις χαρές που της ὕ-πέσχετο τὸ μέλλον. . .

Γύρω της ἴα εἰσώταναν. . . Τὰ φύλλα δὲν εἰσάλευαν πειά, τὰ λου-λούδια είχαν κλείσει και κοιμνόντου-σαν. Η λιμνοῦλα έμοιαζε μ' έναν μεγάλο ἀσημένιο καθρέφτη και τ' άστρα φαινότανσαν σαν νὰ κίττα-ζαν τή νέα κόρη. Ήταν μεσανύ-χτια, ή μυστηριώδης και γλακεία ὄ-ρα, τὰ τελευταία μεσανύχτια που ή 'Υδὸνη άκουγε ὡς κόρη νὰ σημαί-νον. Αἰριο θα ήταν γυναίκα. . .

Και ή ὄνειροπόλησις της είχε παραταθῆ τόσο πολὺ, ὥστε τὸ φρε-γάρι χάρηκε πίσω ἀπὸ τὸν ὄριζοντα, τὰ άστρα έθουσαν ένα - ένα, και, πέρα, κατὰ τήν ἀνατολή, ὁ ἥλιος είχε άρχισει νὰ παίρνει ένα αἰμυδρὸ ροδόχρομο φῶς. . .

Σημέρωσε. . .

—Μπῆ! ψθίρισε ή 'Υδὸνη χαμογελώντας. Σενύχτησα ;

Καί, κλεινόνας τὸ παράθυρο, έτρεξε νὰ κοιμηθῆ. . .

—Μπῆ, τί εἶν' αὐτό ; ψθίρισε καθὸς χωνόταν κάτω ἀπὸ τις κου-δέρες της, ἠθλεγε κανείς πὸς ένας πέλλος ἀλόωθηκε στο πρόσωπό μου. . . Δὲν βλέπω πειά. . . Τί άστείο. . . Σίγουρα θα κρύψωα και μοῦ έχουν θραπέσει τὰ μάτια. . .

Καί, χαμογελώντας, ἀποκοιμήθηκε. * * *

Στις έννηά ή ὄρα τὸ πρωί, ή μητέρα της α' ή θεία της, μη βλέ-ποντας τήν 'Υδὸνη νὰ παρουσιάζεται ἀκόμη, ἀπεράσιαν νὰ τήν ξυ-πνήσουν.

—'Υναροῦ! . . . Κοιμήσαι ἀκόμα ; της φὸναζαν α' ή δύο, μπαί-νοντας στο δωμάτιό της.

—Ακούγοντας τὸ θόρυβο ή νέα κόρη, ξύπνησε.

—'Υναροῦ ; ψθίρισε, τριβόντας τὰ μάτια της. Μὰ δὲν έχετε δίκα νὰ με λέτε έτσι, και δὲν ξημέρωσε ἀκόμα. . .

—Δὲν ξημέρωσε ἀκόμα! είπαν ή δύο γυναίκες βάζοντας τὰ γέ-λια. Κι' αὐτὸς ὁ ὄρατος ἥλιος τί εἶνε ;

—Η 'Υδὸνη άνοιξε τότε διάπλατα τὰ ὄραία της μάτια.

—Μῆ, μαμά και θεία. . . είτε κάνοντας έναν περιεργὸ μορφασμό, δὲν βλέπω τίποτε. . . τίποτε! . . .

—Η α, ντε Κοινοαί και ή ἀδελφή της έβγαλαν ἀμέσως τήν ἴδια κραγιὸν ἀγοιανίς και, σκόβοντας πρὸς αὐτήν τριβόντας, τήν έρώτησαν :

—'Ελα, λοιπόν, δὲν μῆς βλέπεις ; . . .

—Η 'Υδὸνη ἀπλωσε πρὸς αὐτές τὰ χέρια της.

—Σῆς ἀγγίξω, σῆς αἰσθάνομαι, είτε, μὰ δὲν σῆς βλέπω. . .

—Θεέ μου! φὸναζαν ή δύο γυναίκες. Τυφλώθηκε! . . .

Η 'Υδὸνη ἀνορθώθηκε στο κρεβάτι της, έστρεψε ὀλόγρῶ τή τὰ γλακῆ μάτια της, που δὲν είχαν πειά βλέμμα και, βγάζοντας έναν ἀ-νεκφραστο λυγμὸ, φὸναξε :

—Δὲν βλέπω! . . . Δὲν θα μπορέσω πειά νὰ δω τὸν Παῦλο! . . .

Βαρειά, τρομερή, καταθλιπτική ή σιωπή ἀπλώθηκε στο δωμάτιο. . .

Πρωτή ή α, ντε Κοινοαί καθιστοῦσε κάπως και είτε :

—'Ελα, κόρη μου, αὐτό δὲν εἶνε θανατόν. . . Δὲν γίνεται κανείς τυφλὸς έτσι, χορίς λόγο. . . Αὐτό που έπαθε δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶνε περατιστιό. . . Ο γιατρός θα μῆς καθιστοῦσε ὡς λίγο. . .

Αἰταγές εἰδὸθησαν ἀμέσως, α' ένας κληρέτης έτρεξε βιαστικά στο χορισιο για νὰ φέρη γιατρό. . . Ένωμεταξὺ τὸυ προκεφάλου της 'Υ-δόνης ή δύο γυναίκες, έξαιρετικά ταρκαγμένες, συγγέντωναν ὅλες τις δυνάμεις των και ὄλο τὸ θάρος του, προσπαθώντας νὰ φανοῦν ἤσιγες, για νὰ μὴ μεταδῶσουν τὸς τριμῶς τους και στην 'Υδὸνη.

—Ο γιατρός ἤθε σὲ λίγο, εξέτασε ἐπὶ ὄρα τὰ γλακῆ γαλάζια μάτια της νέας και της είτε, ἐνὸ αὐτὸ τοῦ έ-σπιγγε σπασμοδικὰ τὰ χέρια. . .

—Δὲν εἶνε τίποτε, μακρὴ μου φί-λη. . . Γρήγορα θα ξαναβροῦσε τὸ φῶς σας. . . Μονάχα που ή θεραπεία σας θ' ἀπατήση λίγον καιρό και θ' ἀνα-βάλλη κατ' ἀνάγκη τὸ γάμο σας. . .

—Οταν ὄμως έμεινε μόνος με τις δύο γυναίκες, τὸς είτε :

—Πρόκειται περὶ καταροάκοι και ή θεραπεία θα εἶνε μακρῆ, δύ-σκολη, ἀδύνατη ίσως. . . Δὲν μποροῦ νὰ σας τὸ κρύψω. . . Αλλά, πρὸς Θεοῦ, μὴ μάθῆ τίποτε ή νέα, γιατί εἶνε τόσο εἰσώσιθη, ὥστε μπορεί νὰ πεθάνη. . . * * *

Περίτρομος, μόλις έμαθε τὸ δι-στύχημα, ὁ Παῦλος έτρεξε στο σπίτι της μηνητής του. . . Η 'Υδὸνη κοιόταν ἐκείνη τήν ὄρα και δὲν ε-τόλμησαν νὰ τήν ξυπνήσουν. . . Ο Παῦλος, σκόβοντας ἀπὸ πάνω της, ἐκῆταξε ἐπὶ ὄρα τή γλακεία της φουσιγγωμῆ, στην ὅποια μὴ ἀπό-γνωσας ζωγραφίζοτανε τώρα. . . Α-πὸ τὰ χαρακτηριστικά του φαινόταν πὸς κάποιος ἀγῶνας γινόταν μέσα στην ψυχή του. Στο τέλος έπηρε τὸ χέρι της νέας, τὸ φίλησε και ἔφηνε, γέλοντας πὸς θα ξαναγοῦριζε τή ἄλ-λη μέρα. . .

—Θὰ τήν ἀφήσει τώρα και αὐτὸς! . . . ψθίρισε και ή μητέρα της και ή θεία της βλέποντάς τον νὰ φεύγη. . .

Καί, θλιβερά, φίλαξαν μέσα σ' ένα ντουλάκι τὸ λεικὸ νυφικὸ φὸ-ρεμα και τὸν θαντελλέονο πέλλο. . .

Μὰ ὁ Παῦλος ξαναγύρισε τήν ἄλλη μέρα, ὅπως τὸς είχε ὑποσε-θῆ. Σιγά-σιγά πλησιάζε στην πολυθρόνα, ὅπου ή 'Υδὸνη ὄνειροπολοῦ-σε με τὰ μάτια κλειστά, και, γονατίζοντας μπροστά της, ψθίρισε :

—Γλακεία μου άραβωνισιατικά, ἀγαπημένη μου 'Υδὸνη, ξερείς καλὰ ἄν σ' αγαπῶ. . . 'Ε, λοιπόν, σημερα, επειδή εἶσαι θλιμμένη και άρρωστη, σ' αγαπῶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ χθές. . . Σ' αγαπῶ ὄσο πο-τέ. . . Καί σου ὀρκίζομαι περὶ τὰ γίνο ὁ καλὸς σὺγγυός σου, ἄν ξεακο-λουθῆς και σὶ νὰ μ' αγαπῶς. . .

Ο γάμος τους έγινε έπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες και ή 'Υδὸνη και ὁ Παῦλος κατοίχσαν στη βίλλα.

Ένας χρόνος έπέρασε και ἔφεραν στον κόσμο ένα χαριτωμένο παι-δάκι, που είχε τρεις μήνες νὰ τὸ λατρεύουν. . .

Ένωμεταξὺ έλιζαν πάντοτε στη θεραπεία της 'Υδόνης, μὰ ή ή-

—Τὸ βλέπω!... Τὸ βλέπω!... φὸναξε ή 'Υδὸνη...

ΑΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Τόσο μὲ φρένει ὁ πόνος μου κ' ἡ λαύρα τῆς καρδιάς μου
 νὰ πάω ἀπὸ σ' ἕνα νησί, σ' ἕνα μαρμαρονησί,
 νὰ πελεκήσω μάμαρο, νὰ φτιάσω ὄρη κιβούρι
 κ' ἀπὲ νὰ δάσω μιά φωνὴ ὅσο κ' ἂν ἤμωρόσου
 γιὰ νὰ ταράξω τὰ βουνὰ καὶ νὰ ραίσω κάστρα,
 νὰ ραίσουνε τὰ δεντρά, νὰ πέσουν τὰ κλωνάρια,
 νὰ ραίστῃ κ' ἡ πέριχια νὰ ρίξῃ τὰ φτερά της,
 νὰ χάνῃ ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
 νὰ γάνονται τ' ἀντρώγινα τὰ πολυγαμπριμένα
 πὺλ κἀνον ὄρο στὸ Σταυρὸ καὶ στ' ἄγιο τὸ Βαγγέλιο
 ποτὲ νὰ μὴ χωρίσουνε, χωρία ποτὲ μὴν πάνε,
 ἂν τύχῃ λίπη ἢ χαρὰ ἀντάμα νὰ τὴν κἀνον,
 ἂν τύχῃ ὄροιο μακρινὸς ἀντάμα νὰ τὸν πάνε
 κ' ἂν τύχῃ σκάλα ν' ἀνεβούν, ἀντά-

[μα ν' ἀνεβούνε.

Τοῦ Χάρου τοῦ βουλήθηκα καράδι
 [νὰ σκαριώσῃ
 καὶ θάνει γέρονς γιὰ σκαριά, βάνει
 [τοὺς νειοὺς μαδέρια,
 βάνει κ' ἀντενοκάταρα παλληκα-
 [ριῶνε ματράτα.
 Βάνει καὶ ξάρτια στ' ἄριπουρα ξαν-
 [θουαλλίων πλεξίδες,
 βάνει καὶ φλόγο στὰ πανὰ μικρῶν
 [παιδιῶν σκοινοῦλες,
 βάνει κ' ἀντενοκάρανα μικρῶν παι-
 [διῶν κεφάλια.
 Καὶ λὲν ἡ νεὲς τοῦ Χάροντα, καὶ
 [λὲν οἱ νειοὶ τοῦ Χάρου:
 —Χάροντα, σὲ παρακαλῶ, σὲ χώρα
 [μὴν ἀράξῃς,
 μὴ δοῦν ἡ μάνες καὶ σκατίζον κ' ἢ
 [ἀδερφεὺς τρομάξουν,
 ἰδοὺν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ πι-
 [χρολαχταρῶσουν.

Γιὰ ἰδέεσ καὶρο πὺν διάλεξες νὰ πά-
 [ρῃς νὰ μισέρῃς,
 στὰ ἔμπια τοῦ καλοκαριῶ, στὰ ἔ-
 [θγα τοῦ χειμῶνα,
 πὺν ἔχει εἶνε λίγο τὸ νερό, θολὸ καὶ
 [βουρκομιμένο,
 κ' ἂν εἶνε καὶ καμμιὰ σταλιά εἶνε
 [φραμακομιμένο.
 Τὸ πίνουν νειέεσ καὶ κἀβόνται, οἱ
 [νειοὶ κ' ἀμοιοζοῦν,
 τὸ πίνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ κ' ἀ-
 [νιούνται τὶς μανάδες.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ...

Μάθετε νὰ κρύβετε τὶς στενο-
 χωρίες σας κάτω ἀπὸ ἕνα εὐχάρι-
 στο χαμόγελο. Κανεὶς δὲν σκοπιέ-
 ται γιὰ τὰ βράσανά σας.
 — Μάθετε νὰ ντύνεστε μ' εὐπρέπεια. Ἔτσι τιμᾶτε καὶ τὴ δική σας
 καὶ τῶν ἄλλων τὴν καλαισθησία.
 — Μάθετε νὰ ἀφηγησθε μὲ χάρι. Δὲν σᾶς χρωστάει κανεὶς τίποτε
 νὰ τὸν κουράξετε μὲ ἀσκοπεσ πολυλογίες.

Ἔνα ἀπόγευμα ἡ Ὑβὸνῃ, καθισμένη κάτω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ οἰαδιὰ
 τοῦ κήπου, ἔλιχνε μέσ' στὴν ἀγκαλιά της τὴν κόρη της.

Κοντὰ τους, ὁ Παῦλος τοὺς ἐκένταξε μὲ ἀγάπη.

Ἡ κ. ντὲ Κουρσαὶ καὶ ἡ θεία κεντοῦσαν καθισμένες κ' αὐτὲς κοντὰ.

— Τί χαριτωμένο πὺν εἶνε! εἶπε ἄξαφνα ὁ πατέρας... Εἶνε ἡ εἰ-
 κόνα σου, ἀγαπημένη μου Ὑβὸνῃ... Ἔχει τὰ μαλλιά σου, τὰ μάτια
 σου...

Ἡ Ὑβὸνῃ ἤρωσε τότε τὸ παιδί της ὡς τὸ πρόσωπό της, κεντάζον-
 τὰς τὸ μὲ τὰ μάτια της πὺν τὰ εἶχαν πλημμυρίσει τὰ δάκρυα...

Ἔξαφνα, μὲ μιὰ φωνὴ πὺν τὴν ἔπαιγε ἡ

συγκινησῆς, εἶπε στὸ σὺζυγό της:

— Ψεῦτη!... Γιατί μοὺ λές πὺν ἔχει τὰ

μάτια μου, ἀφοῦ τὰ μάτια του εἶνε μαύρα ἀνὰ

τὰ δικά σου!... Τὰ βλέπω!... Τὰ βλέπω!...

Ἡ ἐπιθυμία της νὰ διτὸ παιδί της, τὴν εἶ-
 χε κάνει νὰ ξαναβρῇ τὸ φῶς της...

LOUIS GERMONT

ΝΟΣΤΙΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΑΕΣΤΡΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΗ ΒΡΟΝΤΗ!

Ἔνας χαριτωμένος τύπος μουσικοῦ. Ὁ Μπρινεὺλ καὶ οἱ ὀ-
 ρυθεὶ. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος στὸ Αἰξ-λέ-Μπαιν. Μιά συναυ-
 λία. Ὁποὺ ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. Ὁ Μπρινεὺλ θυμῶνει. Μιά
 διαταγὴ πρὸς τὸν... σὺρανε!... Ὁ βασιλεὺς γελᾷ μὲ τὴν
 καρδιά του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' παρενῆθη μιὰ φορὰ στὸ Αἰξ-λέ-Μπαιν
 τῆς Γαλλίας σ' ἕνα νοστιμώτατο ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖο εὐχαριστεῖτο πὺ-
 νὰ διηγῆται γελώντας ἀργότερα.

Διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας ἐνὸς κεντρικωτάτου καζίνου τῆς Γαλλί-
 κῆς λουτροπόλεως ἦταν τότε κάποιος Μπρινεὺλ, περίφημος μουσικός,
 ὁ ὁποῖος ἔμεινε παροιμιώδης στὰ καλλιτεχνικά χρονικά γιὰτὶ δὲν ἀνε-
 γύχτανε ποτὲ κανέναν ξένο θύροβο νὰ διαταράξῃ τὴν ἐκτέλεσι ἐνὸς μου-
 σοῦ κομματιῶ, πὺν διηθῆνε αὐ-
 τὸς.

Τύχαινε ἄξαφνα κάποιος μπε-
 μπὲ νὰ γελᾷ ἢ νὰ κλάμῃ τὴν
 ὥρα πούπαιζε ἡ ὀρχήστρα; Ὁ
 Μπρινεὺλ τοῦ ἔρωχνε ἕνα τόσο ἀ-
 γριεμιμένο βλέμμα, ὅστε τοῦ ἐπέ-
 θαλε ἀμέσως τὴ σιωπή. Ἔτσι, κα-
 τὰ τὸ καλλιτεχνικό του στάδιο, ἔγι-
 νε ἀρομῆ πολλῶν ἐπεισοδίων. Τὸ
 ὁμοιωτέρο ὅμοιο ἀπ' ὅλα ἦταν αὐτό,
 στὸ ὁποῖο παρενῆθη καὶ ὁ βασιλεὺς
 Γεώργιος Α'.

Ὁ βασιλεὺς παρεθόριζε τότε στὸ
 Αἰξ-λέ-Μπαιν κ' ἔκεινο τὸ βράδι
 εἶχε πάει στὸ καζίνο, τοῦ ὁποῖου τὴν
 ὀρχήστρα διηθῆνε ὁ Μπρινεὺλ. Ὁ
 κόσμος ἦταν ἐλεγκτός καὶ ἡ ὀρχή-
 στρα θαυμασία. Ὁ βασιλεὺς παρα-
 κολουθοῦσε ἀπὸ τὸ θεωρεῖο του μὲ
 μεγάλο ἐνθουσιασμό.

Ἔξαφνα ὅμοιο μιὰ τεραστία
 βροντῆ, ἀπ' ἔκεινες πὺν φρένονι τὶς
 ξαρινεῖς καλοκαιρινεὺς μέτορες στὰ
 μεσημβριὰ παρόαλια τῆς Εὐρώπης,
 ἀκούσθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ
 καζίνου. Ὁ Μπρινεὺλ ξαφνιάστηκε.
 Καὶ, μὲ μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι, χω-
 ρίε καθόλου νὰ σκεφθῇ, ἔκεινε τὴ
 μπαγκέττα του πρὸς τὸν οὐρανο καὶ
 φώναξε ἀγοιμενός.

— Σιωπὴ ἔχει ἐπάνω!...

Τὸ ὄραιο εἶνε ὅτι ἡ θύελλα, πὺν
 εἶχε ξεσπάσει, σταμάτησε ἀμέσως,
 θαρρεῖς καὶ ἔπαιχουσε στὸ πρόσταγα-
 μα αὐτό, καὶ ὁ εὐνοειδής καλλι-
 τέχνης ξανάρχισε νὰ διευθίῃ ἰσα-
 νοποιημένους τὴν ὀρχήστρα του. Μὰ
 ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὸν
 τόνο, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ θαμσιώσις αὐ-
 τὸς ἀνθρώπος ἐπρόσταξε τὴ βροντὴ
 νὰ πάμῃ! Πρῶτος μάλιστα ἀπ' ὀ-
 λους ἔδωκε τὸ σύνθημα ὁ βασιλεὺς
 Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ξεκαρδιόστηκε

κρυολεκτικῶς στὰ γέλια.

Τότε μονάχα ὁ Μπρινεὺλ κατάλαβε τὴ γκάρα πὺν εἶχε πάθει. Γύρισε
 λοιπὸν πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ ἐπειθὶ τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸν βασιλεῖα,
 τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσε καὶ ὁ ὁποῖος γελοῦσε ἀκόμα, τοῦ εἶπε, κἀνοντας
 μιὰ ὑπόκλησι:

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε!

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως, ἀπαθέστατος, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ διευθίῃ τὴν
 ὀρχήστρα του!

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ

ΚΑΙ ΚΡΥΔ-ΚΡΥΔ

Ἡ σκηὴ πρὸ τριακονταετίας:

Ὁ κύριος (πρὸς τὴ σὺζυγό του, πὺν ἔχει ἀγοράσει μιὰ πελωρία
 καπελλίερα). — Δὲν μὺν λές, αὐτὸ τὸ καπέλλο ἐτοιμάξουσα νὰ πάρῃς
 τόρα πὺν θὰ ταξιδεύουμαι στὴν Ἑλβετία;

Ἡ κρυία. — Γιατί; Μήπως δὲν σοὺ ἀρέσει;

Ὁ κύριος. — Μοὺ ἀρέσει, ἀλλὰ δὲν θὰ μὺν ὀρεγοὺ νὰ βλέπω τὶς
 ἄλλες ὅταν θάσαι μαζί μου!...

Ἀπὸ σὺζυγικό καμιά:

Ἡ σὺζυγος. — Σκέλε! Κακοῦργε! Ἰ-
 σκαριώτη! Ὄταν πεθάνῃς, θέλω νὰ σὲ ἰδῶ μέ-
 ας στὴν Κόλασι καὶ νάχῃς γιὰ γυναικα σου τὴν
 κόρη τοῦ Βελζεβούλ!...

Ὁ σὺζυγος (ἀτάραχος). — Αὐτὸ τὸ χα-
 τρι δὲν θὰ σοὺ γίνῃ ποτὲ. Ἀπαγορεύεται νὰ
 παντρευθῇ κανεὶς... δυὸ ἀδερφεῖς!...